

Ny dramatik

på Aarhus Teater

BRUN MANDS BYRDE

Af Hassan Preisler

STUDIO
URPREMIERE
2. september 2014

I samarbejde mellem Aarhus Teater og Sort/Hvid

Forestillingen er produceret
i et unikt samarbejde mellem
Aarhus Teater og Sort/Hvid.

at s/H
AARHUS TEATER

Dramatikken i centrum

Hvordan kan teatret støtte "teatret"? Svaret er enkelt: Man investerer i ny dramatik – og dermed i fremtidens teater. Vi er ikke kun sat i verden for at spille dét, som Shakespeare, Ibsen og andre fantastiske dramatikere har skrevet. Vi skal også spille den helt nye dramatik, hvor blækket dårligt nok er tørt, før den bringes på scenen.

Aarhus Teater skal være hjemstedet for ny dansk dramatik. Det sker i første omgang på Studioscenen. Reglerne er enkle: dramatikken, stykket er i centrum.

For at den nyskrevne dramatik for alvor kan komme til sin ret, er forestillingen ikke tænkt som et stort udstyrsstykke, men vil i stedet have en næsten dogmeagtig enkel scenografi. Igennem skuespillerne møder publikum det nyskrevne stykke, og det møde stiller vi skarpt på.

I, kære publikum, er de første til at se dette stykke. Jeg håber ikke, I bliver de sidste!

Mick Gordon
Teaterdirektør

HASSAN Preisler er født i 1969 på Charlottenlund Fødeklinik ind i en kulturradikal overklassefamilie og blev derfor dannet af Politiken, Louisiana og Gyldendal. Han er opvokset i Bern, Berlin og Bagsværd og har som voksen boet i Beirut, New York City og Madrid.

Han har arbejdet som handicaphjælper på Geelskov Kostskole, redaktionsassistent på BT og helikopterfotograf på TV2, inden han i 1999 blev skuespiller. Fra Center for the Performing Arts - fordi han ikke turde søge ind på de statslige teaterskoler; konkurrencen er for hård. Hassan Preisler har siden sin uddannelse nægtet at spille roller, der baserer sig på etnicitet. I dag er han kunstnerisk leder af teatergruppen danskdansk, der baserer sig på etnicitet. Paradoks? Ja! Her er et andet: Hvis en løgner siger, at han lyver, taler han så sandt?

Hassan Preisler debuterede i 2013 med romanen **Brun Mands Byrde** fra forlaget Lindhardt og Ringhof.

MANUSKRIFT

BRUN MANDS BYRDE 1. DEL

MISBRUGEREN HASSAN

Godaften alle sammen. Hvor mange af jer har læst bogen? Hvorfor har du ikke læst den? Var den udsolgt? Nå, men anyway: Her er jeg. Jeg er Hassan. Og jeg er et meget sammensat menneske. Det er ikke noget problem for mig. Jeg er jo kulturelt sammenbragt, og så er man meget sammensat. Spørgsmålet er selvfølgelig, om I kan følge med! Så, hold tungen lige i munden.

KLOGE HASSAN

Normalt, når jeg er ude og læse op på bibliotekerne og sådan, så har jeg sådan et foredrag, som jeg kan uden ad. Men først så præsenteres jeg af en bibliotekar, og hun hedder som regel Birthe eller Bente. Ok, så er jeg er Birthe eller Bente.

BIRTHE ELLER BENTE

Hassan Preisler behøver egentlig ikke nogen præsentation. Hassan Preisler er skuespiller, teaterleder, debattør, smagsdommer, filminstruktør og meget andet. Og nu også forfatter. Vi er meget glade for, at han ville komme hele vejen til XXXXX for at læse op for os fra sin bog.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

"Os" kan i denne sammenhæng være syv personer på Broby Bibliotek. Prøv at høre mig. Jeg modererer alting, jeg taler alting ned. Det er sådan jeg blandt andet er.

MISBRUGEREN HASSAN

Men jeg er også en løgner. Jeg overdriver, og jeg siger, "eller det kan være 180 på biblioteket i Glostrup, eller 300 til Litteraturens dag i Svendborg, eller 3000 til Ordfest i Aalborg". Og til ordfest er der også altid en Birthe eller Bente. Så nu er jeg Birthe eller Bente igen.

BIRTHE ELLER BENTE

Giv en stor hånd til Hassan.

KLOGE HASSAN

Tak.

MISBRUGEREN HASSAN

Nej, ikke "tak"! Tusinde tak! Tak, tak skal I have. Og de er så sprøde, de pindemadder, og den er så liflig, den cava, og blød pop og jazz fra husbandet smyger sig ind. For jeg er også ham, der grådigt labber livet til sig, det hele, sådan frådende, ukontrolleret, hæmningsløst. Jeg kaster mig over piger og Ballantine's og rød Libanon og coke, og nætterne overtager dagene.

KLOGE HASSAN

Men jeg er også i kontrol, og det er af fuldstændig afgørende betydning for mig, at jeg taler korrekt, og jeg ved præcis, hvor den sætning, jeg påbegynder, vil ende, og „for det første“ må og skal følges op af „for det andet“, og „som sagt“ kan ikke møde op, hvis ikke det er blevet inviteret, og sten passer til glashus, og skindet hører til bjørnen, og de ti fugle sidder på taget, og skulle det ske, at det kortslutter, og hanen kommer til at lægge ægget, og lyset stiller sig under skæppen, og græsset er grønnere i den anden ende, så må jeg hjem og lægge hovedet i gasovnen og binde rebet om krogen og lade motoren køre i garagen og tømme pilleglasset og gå ned til broen over banen.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Jeg er ikke god nok, fin nok, succesfuld nok, ekstraordinær nok, klog nok, stærk nok, smuk nok. Hvis I vidste, hvem jeg i virkeligheden er, så ville I ikke kendes ved mig. Og når jeg en sjælden gang i mellem titter frem, så taler jeg dundertale til mig selv.

MISBRUGEREN HASSAN

For jeg kan ikke lade skjorten være knappet ned eller sætte hatten på sned. Ét fejltrin, én eneste påklædningsbrøler, og jeg er færdig. For meget polyester, og jeg er tyrker, for nystrøgne skjorter, og jeg er araber, for brede jeans, og jeg er pakistaner, for smalle, og jeg er græker. Det er en hårfin balance at skabe sin egen Hassan. Men her er han, trådt direkte ud af bladene.

DJÆVLEN HASSAN

Men jeg tordner også mod fjender og venner. Jeg sabler jer ned med min krumsabel, og jeg er 100 års Hollywood-arabere på kamel og hesteryg, jeg er fundamentalist med mistro til hele verden, og jeg styrer fly ind i bygninger. Fuck jer, fuck jer alle sammen!

KLOGE HASSAN

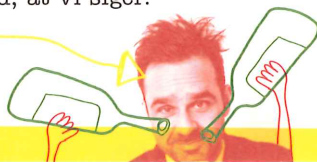
Ok. Så fik jeg præsenteret mig. Det er mig, der er Hassan, og jeg er meget sammensat. Men lad os begynde med begyndelsen. Far flytter fra Lahore og studerer genetik på universitetet i Cambridge, og han henter en blomst hos blomsterhandleren, og mor sætter den fast på brystet, og de tager til bal og får velkomstdrinks og pindemadder og lytter til musik og jiver og twister og rocker, og mor er i lang kjole, og hun bliver forelsket i far, og far er i smoking, og han bliver forelsket i mor, og mor og far tager fra Cambridge til Bagsværd og møder mormor Else i Marimekko og morfar Mogens i beige, og jeg bliver født på Charlottenlund Fødeklinik, og mormor Else siger til far, at det vil være godt, hvis jeg får et muslimsk navn og en omskæring, og efter lange forhandlinger ender det med, at jeg beholder min forhud – se selv – men jeg mister mit navn og må for altid hedde Hassan, og "det bliver godt, for Hassan udtales ligesom Hansen", siger mormor Else, og kort tid efter kommer flyttevognen og kører os til Schweiz, og far bliver top-notch genetiker på instituttet i Bern.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

I sporvognen holder far godt fast i min lille krop, der er halvandet år gammel, og jeg vrider og vender mig nysgerrigt mod omgivelserne, mens vi skærer os gennem Berns gader, og far leger afledningslegen "fange-finger-med-tænderne" med mig: Han tager sin finger og bukker den sammen og lader mig fange den med mine otte tænder, og far siger „av“, når jeg bider ham, og så skraldgriner jeg. Mine blå øjne og blonde hår og lyse hud er endnu ikke blevet overtaget af fars pigment, så jeg ligner et lille schweizerbarn, når jeg sidder dér på fars sorte arm. "Tag dog de beskidte fingre ud af det barns mund!" lyder det fra en dame på sporvognen, og hun tager far hårdt i ærmet, og far gør sig fri og ser sig omkring, og der er pludselig helt tomt i sporvognen.

MISBRUGEREN HASSAN

Det er lige i øjet det her. I kan sagtens relatere til schweizisk sporvognsracisme. I ved jo godt, at hvis man giver schweizerne i trompet og en madkasse, så begynder de at marchere per automatik. Det har I ikke noget problem med, at vi siger.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Og far forlader sporgvognen og bestemmer sig i det øjeblik for, at „Schweiz er ikke det rette land for os“, og kort tid efter kommer flyttevognen og kører os til Tyskland. Jeg vokser op i den amerikanske sektor under Den Kolde Krig, og far bliver top-notch genetiker på instituttet i Berlin. Men hver morgen skal min lykkelige knuses, og jeg må forlade det arkitekttegnede hjem blandt andre forskere med socialistbørn og løfter om peace and love og gå ørkenvandring til den fine privatskole, og med spritnyt penaltus og skoletaske i primærfarvet plastik trasker jeg frygtsomt af sted. På tavlen er der en planche med guld- og sølvstjerner, som vi gør os fortjent til ved at være dygtige og lydige, og jeg er dygtig og lydig, og alligevel bliver jeg tildelt en plads i den dårlige ende af klassen, da vi efter det første skoleår skal deles i to. Og da far går til skolen for at få en forklaring på, hvorfor hans dygtige og lydige søn er endt i bunden af klassen, siger læreren, at jeg skriver femtallet spejlvendt. Far svarer „det er der vel mange børn, der gør“, men læreren siger, at det skyldes mine pakistanske rødder. Far svarer „Hassan kan hverken skrive eller læse eller tale urdu“, men læreren siger så, at det må have tvunget sig ned i mig, ind i mine celler, via mine gener og kromosomer. Far forlader skolen og bestemmer sig i det øjeblik for, at „Tyskland er ikke det rette land for os“, og kort tid efter kommer flyttevognen og kører os til Danmark.

MISBRUGEREN HASSAN

„Godt gået, Hassans far“, tænker I. Ikke sandt? ”Tysk privat-skoleracisme“, tænker I. Er det ikke rigtigt? ”Tyskere!“, tænker I. Har jeg ret? Jeg er syv år gammel, da det forpulede femtal sender os tilbage til Bagsværd.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Og en måned efter begynder jeg i skole og fritidshjem og klub, og jeg er Hassan – og Hussein og Ahmad og Asad og Achmid og Azaad og Abdullah, for mit hår er sort, og mine øjne er brune. Og når de spørger mig, hvor jeg kommer fra, svarer jeg „direkte fra Berlin“. Men de ser mistænksomme ud, så jeg svarer „jeg er født i Charlottenlund“. Men de ser på hinanden med uro i blikket, indtil jeg siger „jeg er halvt pakistaner“. Og verden hænger

sammen igen. Så jeg deler mig op i halvdele og tredjedele og kvarte, og jeg spiller fodbold i rødt og hvidt, og jeg spiller cricket i grønt og hvidt, og jeg siger „min far er fra Pakistan, og min mor er dansk“. Far kan ikke få job som dansk videnskabsmand og træder tilbage fra mikroskopet og smider kitlen og titlen som „nop-notch genetiker“ og bliver i stedet pædagogmedhjælper i Miniklubben og bygger med Lego og klæder sig i islandsk uld og lærer dansk og spiser røde pølser og drikker Tuborg – se selv, og vi får vores nye hjem i et betonbyggeri i forstaden, og mor og far lader sig skille og flytter hver til sit, og jeg bliver boende med far på femte sal i lejligheden i Værebroparken.

MISBRUGEREN HASSAN

Så, nu sker det: Nu kommer vi tættere og tættere på jer. Kan i mærke det? Kulturel skilsmisse, etnisk arbejdsløshed, ghettobolig. Har I hørt den sang før? Jeg kan også synge den, hvis det skal være. Jeg har også boet i en ghetto. Jeg er også Ghetto-Hassan. Det er skidegodt.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Og når far kommer hjem fra arbejde og jeg fra skole, sidder vi i sofaen i betonboligbyggeriet og ser tv, og The Cosby Show er ugens højdepunkt, for der kan vi på dansk tv for første gang se en farvet familie, der er normal, som består af veluddannede og velfungerende mennesker, der gennemlever ting og sager af den slags, som veluddannede og velfungerende mennesker gennemlever. De er ikke fremmedarbejdere, eller indvandrere, eller gæstearbejdere med sære problemer, der kun kan være betinget af deres kulturelle oprindelse, og de er ikke samfundsnassere eller en trussel mod nogen eller noget. Og når jeg sidder i sofaen og ser over på far, synes jeg, at han ligner Bill Cosby, og skammen over hans sorte hår og mørke hud er lidt mindre påtrængende, end den ellers er. Til forældremøderne, hvor jeg ikke måtte tage billeder, skammer jeg mig over hans accent, og når vi går sammen på gaden, far og jeg, sakker jeg bagud, fordi han er anderledes at se på, og når han en sjælden gang imellem laver pakistansk mad, gemmer jeg alt mit tøj væk i skabe og skuffer for at undgå, at det skal lugte af karry og hvidløg, og når jeg bestiller tid hos frisøren, kalder jeg mig Christian og

Bjarne og Jesper, og jeg lærer mig selv en remse, som jeg kan sige i umiddelbar forlængelse af „Hej, jeg hedder Hassan“ og som lyder sådan her:

HASSAN-DUKKEN

Ja, det er et arabisk navn, men far er mere dansk end danskerne, og han er ikke muslim, han elsker øl og pølser, og jeg har aldrig været i Pakistan, som er et tilbagestående og kvinde-undertrykkende samfund, og jeg taler ikke et ord urdu, og mor er lyshåret og har blå øjne, og jeg er født og opvokset i Danmark, og det er det eneste land, jeg kender, og jeg er dansk, helt dansk, 100 procent.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Det er formidabelt det her. Den evige indvandrers uendelige skam.

MISBRUGEREN HASSAN

Og rundt omkring mig holder de emneuger om Pakistan, og vi spiser lam i karry og vifter med halvmånen og digter på urdu og klæder os i gevandter og hopper og danser, og bastsjørter og falafler flyver om ørerne på os, og en tyk lugt af æteriske olier og brændte krydderier og lyde af klokker og bjælder og marimbaer og citarer er ved at slå os i gulvet, og vi danser salsa og flamenco og rumba og indisk dans og indianerdans til vi segner, og den, der ikke danser, er reaktionær og kontraproduktiv, og vi træder ind på række og drejer om i flok og går frem i takt og lærer at hade folkepartister og fremskridtsmænd- og koner og lærer at elske socialister og tilbageskridtsmænd- og koner, og vi deler verden op i de stuerne og dem, der skider i hjørnerne, de rummelige og de snæversynede, de store og de små, de gode og de onde, grøn-jakkerne og dem i blafrende bastsjørter. Og det føles godt!

DJÆVLLEN HASSAN

Men jeg er ikke falafel-Hassan.

HASSAN-DUKKEN

Jeg er den sofistikerede, demokratiserede, avanceret orienterede, superfremmelige Hassan.

MISBRUGEREN HASSAN

Og jeg beviser min danskhed ved at elske piger med hvid hud og blondt hår og blå øjne, og jeg siger højt og tydeligt, at jeg foretrækker dem lyse. Her er Lotte. Hun er den første, vidunderlig blond og fjern i blikket, og jeg kysser hende under skolefestens kysselege, på læberne, midt i det lyse ansigt og omgivet af lyst pagehår. Og det her er Christina. Da jeg første gang får en kæreste, er det hende, og hun går til frisøren og farver sit korte hår i nye nuancer af lyst en gang om måneden. Og her er Sofie og Signe og Dorthe og Ann og Ane og Trine og Lene og Julie og Maise, og de skinner og stråler med blondt og mellemblondt hår og grønne og blå og lysebrune øjne, og de har mælkehvid flødehud, og vi går tur hånd i hånd, og jeg beder dem tage hatten af og slå solbrillerne op, men undgå solen, og jeg siger til hele verden „jeg har hende, hun er min, og hun er hvid!“. Og så er der Eva. Og Eva er som sendt fra himlen, og hun er 72 jomfruer og mælk og honning og ren og uden omsvøb og fuld af tro, og vi supplerer hinanden til perfektion, og vi tager til Athen og sejler fra ø til ø, og vi tager til Bangkok og sejler fra ø til ø, og vi tager til Paris og ser Bjarne vinde touren, og vi overværer det nye år tage sin begyndelse på La Coupole og i Milano på Piazza Duomo og i København på Trianglen og Langebro, og vi går til parmiddag med Niels og Katrine og Camilla og Christian og Preben og Charlotte. Og jeg har fået det, som jeg vil have det.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Men Evas søster kalder mig gurker, og Evas fætre er grænsebetjente i Korsør, og Evas mor har set *Ikke uden min datter* på VHS i huset i Ølstykke.

DJÆVLEN HASSAN

Men jeg er ikke fundamentalist-Hassan.

HASSAN-DUKKEN

Jeg er den sofistikerede, demokratiserede, avanceret orienterede, superfremmelige Hassan.

MISBRUGEREN HASSAN

Og jeg beviser min danskhed ved at blive skuespiller, og på

teaterskolen spiller jeg Holberg og Hamlet og Hedda Gabler, og jeg synger salmer og sange, og jeg danser ballet og moderne dans. Og da jeg er færdig, er jeg klar til rollen som kulturradikal aristokrat med en ekstravagant personlighed, så jeg ringer til casterne, og de hedder som regel LaCopydan og Brüel Von Klitzing. Så nu er jeg casterne LaCopydan og Brüel Von Klitzing.

CASTERNE

Hej Hassan.

MISBRUGEREN HASSAN

"Hej LaCopydan og Brüel Von Klitzing".

CASTERNE

Hvor kommer du fra?

MISBRUGEREN HASSAN

„Øh, hjemmefra“.

CASTERNE

Nej, hvor er du vokset op?

MISBRUGEREN HASSAN

"Bern, Berlin og Bagsværd".

CASTERNE

Nej, hvor er du født?

MISBRUGEREN HASSAN

"Charlottenlund Fødeklíník".

CASTERNE

Ok! Hvad er dine forældre?

MISBRUGEREN HASSAN

"Genetiker og lærer. Ateist og buddhist".

CASTERNE

Nej, hvor stammer de fra?

MISBRUGEREN HASSAN

"Mor er fra Bagsværd, far er fra Lahore".

CASTERNE

Aha, du er Pakistaner, hvorfor sagde du ikke det med det samme? Vil du være buschauffør, køkkenhjælper, rengøringsmand eller taxachauffør?

DJÆVLEN HASSAN

Men det vil jeg ikke være, for fucks sake! Jeg vil være kultur-radikal aristokrat med en ekstravagant personlighed! Hører I ikke efter? Er I dumme, eller hvad?

CASTERNE

Det står ikke i rollelisten, men du kan spille Samir.

DJÆVLEN HASSAN

Samir! Fuck, Samir! Jeg er nu damen bag skranken i statsradio-symfonien. Danmarks Radio, I ved.

DAMEN BAG SKRANKEN

„Værsgo at gå ind“ siger jeg og sætter et plastikskilt på brystet af Hassan, og han skubber til en metalbarre med låret, og den svinger op, og dér står han foran manden, der skal høre ham i teksten.

DJÆVLEN HASSAN

Jeg er til casting i nye støvler, allersidste skrig, og jeg skulle have været glad. Men jeg bliver trist, for mit hår er helt forkert, og jeg går i det forkerte tøj. For jeg er ikke klædt på til at være buschauffør, køkkenhjælper, rengøringsmand og taxachauffør. Og jeg stikker af på cyklen og møder i stedet op på Nationalromantikscenen. Det Kongelige Teater, I ved. Og jeg smider kalotten og ikklæder mig den røde-hvide klaphat og et stort smil. Og så er jeg lige teaterchefen.

TEATERCHEFEN

Hej Hassan. Vil du være buschauffør, køkkenhjælper, rengøringsmand eller taxachauffør?

DJÆVLEN HASSAN

"Nej, for helvede! Jeg vil spille Holberg og Hamlet og Hedda Gabler," svarer jeg

TEATERCHEFEN

Det står ikke i rollelisten, men du kan være med i Europæerne 2.

DJÆVLEN HASSAN

"Hvad er Europæerne 1?"

TEATERCHEFEN

Det er ekstravagant teater for kulturradikale aristokrater.

DJÆVLEN HASSAN

"Hvad er Europæerne 2?"

TEATERCHEFEN

Ja, hvad tror du? Et integrationsprojekt. Et modersmålsprojekt.

DJÆVLEN HASSAN

"Jeg vil hellere være med i l'eren".

TEATERCHEFEN

Det kan du ikke. Det skyldes dine pakistanske rødder.

HASSAN-DUKKEN

Jeg kan hverken skrive eller læse eller tale urdu. Jeg er mere dansk end danskerne. Jeg er ikke muslim, jeg elsker øl og pølser, og jeg har aldrig været i Pakistan, som er et tilbagestående og kvindeundertrykkende samfund.

TEATERCHEFEN

Ja, så må det have tvunget sig ned i dig, ind i dine celler, dine gener og kromosomer.

DJÆVLEN HASSAN

...

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Jeg har altså arbejdet med det her: Jeg har været hos skolepsykologer og imago og mindfulness og kognitivist og psykoanalytikere, og de hedder Peter og Lene og Karin og Torsten og Carl-Mar, og hver gang har de sagt, at det ikke har nogen reel betydning, ikke anden end den, jeg tillægger det, at jeg er farvet, og jeg siger „ok“, og jeg spørger, hvad der så har betydning, og de siger „din mor og far“, og jeg „ok“ igen, og vi taler om mor og far. Men så sikkert som mangfoldighedsamen i inklusionskirken, siger de efter tre sessioner, at det nok alligevel skyldes mine pakistanske rødder. Så jeg sidder i stole og sofaer og chaiselonger og taler frem og tilbage om det ene og det andet til 1800 kroner i timen.

DJÆVLEN HASSAN

Og jeg sætter mig ned og skriver et rasende brev til avisen Information, og sådan skyder jeg en kile ind mellem mig selv casterne LaCopydan og Brüel von Klitzing og Statsradio-symfonien og Nationalromantikscenen, og jeg møder Teaterchefen i Deadline, og han siger, „I er jo ikke danske“, og jeg svarer „jo, vi er“, og vi siger „nej!“ og „jo!“ i én uendelighed ... Og jeg forlader Tv-studiet og bestemmer mig i det øjeblik for, at Danmark er ikke det rette land for mig, og kort tid efter kommer flyttevognen og kører mig til Mellemøsten.

MISBRUGEREN HASSAN

Jeg pakker sammen og tager flyet til Beirut og finder hadet frem fra det indre og vender det mod Danmark, og jeg er Akkari og Abu Laban på Mellemøstekspedition. Jeg beviser min modstand mod danskheden ved at elske kvinder med farvet hud og sort hår og brune øjne, og jeg siger højt og tydeligt, at jeg foretrækker dem mørke. Her er Yalda. Hun er den første, vidunderlig mørk og fjern i blikket, og jeg kysser hende under kunstnerfestens kysselege, på læberne, midt i det brune ansigt og omgivet af sorte fletninger. Og her er Marwa og Lama og Rana og Cynthia og Beatrice og Raya og Nathalie, og de skinner og stråler med mørkt og sort hår og grønne og mellembrune og mørkebrune øjne, og de har kakaobrun chokoladehud, og vi går tur hånd i hånd, og jeg beder dem tage hatten af og slå solbrillerne op men undgå skyggen. Og jeg siger til hele verden „jeg har hende, hun

er min, og hun er mørk!“. Og så er der May. Og hun er som sendt fra himlen, og hun er 72 jomfruer og kakaomælk og honning og ren og uden omsvøb og fuld af tro, og vi supplerer hinanden til perfektion. Og May tager et fast tag om mig på dansegulvet, og jeg vil ikke have, at hun skal slippe igen, og jeg spræller, og hun holder fast, og vi cykler af sted op ad Godthåbsvej, og der er håb, for hun er fra barndommens gade, hendes far er fra Cairo og hendes mor er fra Taarbæk, og vi mødes om bordet i natten og drikker te, og jeg siger „ved du?“, og hun siger „kender du?“, og vi svarer „ja!“.

DJÆVLEN HASSAN

Og tilbage fra Mellemøsten, anvender jeg al min kompetence, alle mine talenter, hele mit repertoire på at overbevise Danmark om, at jeg er en skidt fjende at have, for jeg gennemskuer og afdækker danskernes globale inkompetence og danskernes kulturelle uduelighed og danskernes livsfrygt. Jeg ser nationen, og „den har ikke noget tøj på“. Og på den anden side af bordet sidder cheferne, og de strammer slipset og krydser benene under nederdelen og trækker brillerne ned på næsen og siger frygtsomt „måske skal vi holde en integrationskonference“. Og til integrationskonferencer er der også altid en Birthe eller Bente.

BIRTHE ELLER BENTE

Mine damer og herrer. Ahlan wasahlan. Musik, lys. Han behøver egentlig ikke nogen præsentation. Vi er meget glade for, at han ville komme hele vejen til XXXXX for at tale om sit liv. Giv en stor hånd til Hassan Preisler.

MISBRUGEREN HASSAN

Og vi vifter med halvmånen, og vi klæder os i gevandter og hopper og danser, og den, der ikke danser, er reaktionær og kontraproduktiv, og vi træder ind på række og drejer om i flok og går frem i takt, og vi hader folkepartister og fremskridtsmænd- og koner og elsker inklusionister og andre tilbage-skridtsmænd- og koner, og vi deler verden op i de stuere og dem, der skider i hjørnerne, de rummelige og de snæversynede, de store og de små, de gode og de onde, skinheads og dem i krøllet sort habitjakke. Og det føles godt!

KLOGE HASSAN

Jeg optræder i sammenhænge, hvor emner som ligebehandling, mangfoldighed, inklusion og integration er på bordet. Jeg er egentlig skuespiller, men jeg ikklæder mig den krøllede sorte habitjakke og de sorte sko, trimmer skægget og holder foredrag om min opvækst og viser små filmklip om andre farvede, der også synes, de er mindre værd, og jeg sidder i paneler med andre farvede, der, ligesom jeg gør det, får høje honorarer for at fortælle om, hvordan det føles at være farvet i en hvid verden. Vi sidder på rådhus, i teatre, filmhuse, biografer, museer, biblioteker. Ethvert sted, men kan finde en sal, kan men holde en konference.

DJÆVLEN HASSAN

Og ligesom Blackwater har malket krigskasserne, har integrationsindustriens krigere haft frit spil til at køre rundt i gaderne og skyde civilister i sagens tjeneste, og med front mod mig sidder cheferne. Og I har gråt hår og skaldede isser, jeres skjorter er dyre og stive, og selvom I sidder ned, og jeg rejser mig op, er I stadig et hoved højere end mig. Men I har tørre mundvige, og hænderne holder anspændt om de skrøbelige vandglas af plastik, når I fører dem op til munden. I er bange for undersøgelseskommissionen, der har indkaldt mig som vidne, og vi er i Nürnberg, Johannesburg og Den Haag.

MISBRUGEREN HASSAN

Og jeg får lov til at give jer bind for øjnene og rulle tromlen og lade løbet klikke mod jeres tindinger, og jeg siger:

DJÆVLEN HASSAN

"Det er ikke første gang, vi taler om det her. Vi har talt 'inklusion', så længe jeg kan huske. Vi brugte bare nogle andre ord, da jeg var barn. Dengang, for 30 år siden, sad jeg nede hos jer og far stod her oppe og talte."

MISBRUGEREN HASSAN

Og jeg gennemskuer og afdækker jer og konsekvensen af jeres globale inkompetence og jeres kulturelle uduelighed og jeres livsfrygt, og jeg siger:

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

"Over det hele hører man en konstant negativ omtale af minoriteterne, samtidig med at der stilles stadig større krav til minoriteterne om at tilpasse og indordne sig de danske forhold".

MISBRUGEREN HASSAN

Og jeg ser jer, og I har ikke noget tøj på, og jeg siger:

KLOGE HASSAN

"I 1940'erne udviklede den amerikanske psykolog Dr. Kenneth Clark en test. Han ville finde ud af, hvordan raceadskillelse påvirker børns selvværd. Testen gik over i historien som The Doll Test eller Dukketesten. I testen brugte Clark to identiske plastikdukke. Men den ene var brun og den anden hvid. Med udgangspunkt i dukkernes farve stillede Clark en række spørgsmål til afrikansk-amerikanske børn. Blandt andet spurgte han dem, hvilken dukke, de synes, var den pæneste. Et overvejende flertal af de brune børn foretrak den hvide dukke. Jeg har stillet de samme spørgsmål, som Dr. Clark gjorde, til mere end 40 brune børn på institutioner i København."

MISBRUGEREN HASSAN

Se her, og se om I kan holde det ud:

FILM DUKKETESTEN

DJÆVLEN HASSAN

Hvordan har I det lige nu? Skidt? Godt! Det skal I også have. For det er faktisk jeres skyld, at de har det, som de har det. For de kan ikke lide sig selv, fordi I ikke kan lide dem lige så godt, som I kan lide jer selv. Kan I godt lide dem? Virkelig?

KLOGE HASSAN

Jamen, så kunne jeg godt tænke mig at gennemføre en lille test med jer. Den hedder The Implicit Association Test (det betyder noget i retning af indbyggede forestillinger). Testen afslører, at I forbinder billeder langt hurtigere, når de på forhånd er forbundet. Og jeg vil nu vise jer, hvordan tingene allerede er forbundet i jeres hjerner; hvordan jeres præferencer er!

Normalt tager man testen på internettet, men jeg har lavet en version, der passer til os her i denne sal. Lad os komme i gang. Vi skaber nu to kategorier. Den ene hører til den højre hånd og hedder 'Hvid, og den anden hører til den venstre hånd og hedder 'Brun. Når noget, jeg siger, associerer til den ene eller den anden kategori, så løfter I den ene eller den anden hånd. Forstået? Her kommer testens første del:

HVID (højre)	BRUN (venstre)
	Bent
	Martin
	Mohammed
	Nagieb
	Samir
	Jens
	Hussein
	Søren
	Malik
	Peter
	Asad

Det var let. Det var det, fordi der åbenbart er stærke associationer mellem 'Hussein' og 'brun' og mellem 'Søren' og 'hvid'. Lad os nu skabe to andre kategorier:

Godt (højre)	Dårligt (venstre)
	Slem
	Retfærdig
	Flittig
	Klog
	Doven
	Onnd
	Fantastisk
	Vold
	Tyv
	Smerte
	Grim

Det var også let. Ikke? 'Grim' og 'Dårligt' går sammen ligesom 'Fantastisk' og 'Godt' går sammen. Nu prøver vi at sammensætte to helt adskilte kategorier:

Hvid eller godt (højre)	Brun eller dårligt (venstre)
	Malik
	Peter
	Slem
	Retfærdig
	Bent
	Flittig
	Martin
	Klog
	Nagieb
	Samir
	On
	Fantastisk
	Vold
	Hussein
	Søren
	Tyv
	Smerte
	Grim
	Asad
	Jens

Det var sværere, men det kunne lade sig gøre.

Nu prøver vi at vende det om, så det hedder:

Hvid eller dårligt (højre)

Brun eller godt (venstre)

Doven

Asad

Jens

Flittig

Dygtig

Bent

Martin

Nagieb

Dum

Retfærdig

Intelligent

Samir

Hussein

Venlig

Fred

Søren

Ønd

Malik

Fantastisk

Peter

Det var langt sværere. Det var det, fordi der i jeres hjerner åbenbart er stærke forbindelser mellem 'Hvid' og det gode. 'Hvid' og 'Venlig' går sammen ligesom 'Hvid' og 'Søren' går sammen. Men når I kommer til at skulle sætte 'Brun' og 'Godt' sammen, så får I problemer. Sådan er jeres præferencer. Ha!

MISBRUGEREN HASSAN

I mit hjem er der hyldemeter efter hyldemeter af materiale fra folk, jeg kan bruge, når jeg skal samle overbevisning og argumenter. Og de er pessimister og optimister og anarkister og liberalister og teister og ateister og systemets mænd og oprørere og humanister og radikalister og nihilister og arabister. Og over dem alle står prædikanterne fra Det Brune Bibliotek. Og bøgerne er mit arsenal og mit feltlazaret, og de sliber og renser

og genlader mine våben, og de forbinder mig og fylder mig med morfin og stiver mig af med skinner og krykker og sender mig i felten igen. Og jeg kender bøgerne ud og ind, og de er af Chomsky og Krarup og Maalouf og Vonnegut og Goldman og Lindqvist og Hooks og Baldwin og Sundström og Kropotkin og Schopenhauer og Gladwell og Langer og Rasmussen og Fanon og Hitchens og Tolstoj og Miller og Fisk og Fallaci og Skåderud og Hesse og Iqbal og Klemperer og Le Carré og Ejersbo og Cervantes og Kolind og Cohen og Så Videre. Og de giver mig rygrad, så jeg er forberedt til de højreradikale og de venstreradikale og de centerradikale, når jeg skal svare på spørgsmål om: Åbenhed, offerrolle, sagen, farvede, had, dialog, os og dem, kvoter, respekt, kultur.

DJÆVLEN HASSAN

Og casterne LaCopydan og Brüel Von Klitzing og manden, der skal høre mig i teksten, og teaterchefen og alle I andre rejser jer og råber ad mig „du skal ikke sige, at vi er racister“, og I eksploderer, og tunge sten kastes højt op i luften, og damp og gasser og støv sprøjter ud til siderne, og lavaen løber ned ad jeres kinder og hage og bryst og mave. Og jeg glædes. Jeg glædes over, at jeg har researchet vidt og bredt og rejst til verdens mangfoldighedsmonopoler og fundet ligesindede, der kunne bekræfte mig i, at jeg har ret; i, at jeg er til. Og fuck jer! Fuck jer alle sammen! Og kort tid efter kommer flyttevognen og kører mig til New York.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Jeg ser *Kat på et varmt bliktag* på et teater på Broadway og har det bedste udsyn til Phylicia Rashad, som engang var fru Cosby, og jeg tænker tilbage på oplevelsen med far foran tv'et. Jeg venter længe i gangen, inden jeg får at vide, at fru Cosby er klar til at modtage mig i sin garderobe, og da jeg ti minutter har famlet mig gennem historien om Cosby-showets indflydelse på forholdet til min far, ser fru Cosby direkte ind i mine øjne, og hun lægger sin hånd på min, og jeg må gispe efter vejret og sluge et hulk. Og nu er jeg så fru Cosby.

FRU COSBY

”What do you seek here in New York?”

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Spørger hun mig i en pludselig og hård tone.

FRU COSBY

„Listen, of course you can settle down here. Of course you can. Many of us did. And all the best, if you do. But, I will say this once, and only once: Din challenge is not here, it is where you are from. So, go back to Denmark now, and take up the glove. You have an obligation to take part in the development of your place, and not just run away, when the going gets tough. Life is tough.”

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Og to uger senere rejser tilbage over Atlanten, tilbage til Danmark, for at tage handsken op.

MISBRUGEREN HASSAN

Meget bevægende, ikke? Det var nemlig en pæn, lille historie.

DJÆVLEN HASSAN

Men den er ikke sand. I virkeligheden kan jeg ikke huske, om vi så The Cosby Show eller ej, men jeg kan huske, at vi så Dallas og Dollars hver søndag, og jeg blev sendt til bageren og købe lagkage, og den smagte mere af sukker end af kage. Og jeg kan huske, at jeg nogle gange skammede mig over far andre gange var jeg stolt over ham. Og virkeligheden kan jeg ikke huske damen i sporvognen i Bern, men jeg kan huske en sandkasse og et klatrestativ, og i virkeligheden kan jeg ikke huske det forpulede femtal i Berlin, men jeg kan huske jeg slugte en flue på vej til skole, og den smagte mere af gammel mælk end af flue, og i virkeligheden kan jeg ikke huske emneuger om Pakistan, men jeg kan huske, at vi kastede med ærter i skolekøkkenet til læreren begynde at græde, og i virkeligheden kan jeg ikke huske, om Evas søster kaldte mig gurker, og om evas fætre var grænsebetjente i Korsør, og om Evas mor havde set Ikke uden min datter på VHS i huset i Ølstykke, men jeg kan huske, at grillen blev tændt i haven og vinen blev skyllet ned med øl. Og jeg kan huske, at fru Cosby ikke sagde et ord til mig om, at jeg skulle rejse tilbage til Danmark, hun sagde, at jeg ikke skulle bekymre sig så meget, og så smilede hun til kameraet, og der blev knipset.

MISBRUGEREN HASSAN

Men når jeg har fortalt jer mine etniske smertehistorier og krænget jer op og aktiveret jeres skyld, jeres udtømmelige skyld, så sender jeg en ansøgning i jeres retning, og jeg grundlægger bevægelser og foreninger og teaterkompagnier og vil lave kulturprodukter, der „vender op og ned på det hele“, og jeg beder om millioner, og jeg beder om teater, og jeg beder om goodwill og støtte, og ingen nægter mig det, og jeg tænker, ”den er sgu’ udtømmelig, deres udtømmelige skyld, det var godt nok satans!” Nu er jeg så en af de der tilskudsgivere.

TILSKUDSGIVEREN

Han ser den ikke, frygten i mine øjne, når jeg tænker „jeg er ikke sådan en, der skider i hjørnerne; snæversynet, lille og ond. Jeg må hellere give ham nogle millioner og et teater”.

DJÆVLEN HASSAN

Og jeg beder om gode anmeldelser og Reumert og Bodil og Robert og beundrende kolleger og kvinder, der dåner, og teaterdirektørstol og skræddersyet jakkesæt og håndsede sko. Nu er jeg så en teateranmelder.

TEATERANMELDER

Og han hører den ikke, rædslen i min stemme, når jeg hvisker „jeg vil ikke stemples som folkepartist eller fremskridtsmand og -kone“. ”Fem stjerner!”

DJÆVLEN HASSAN

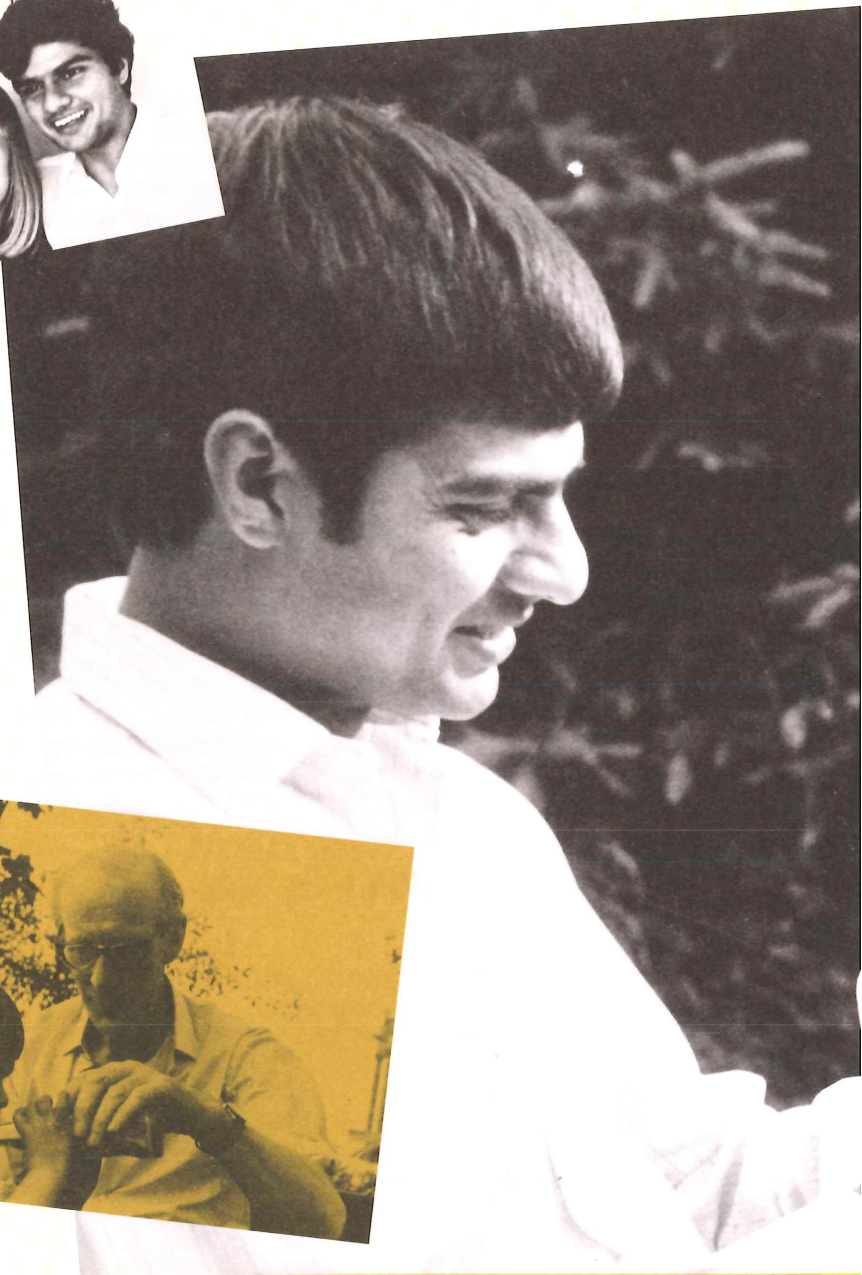
Og jeg beder om solgte billetter. Nu er jeg publikum.

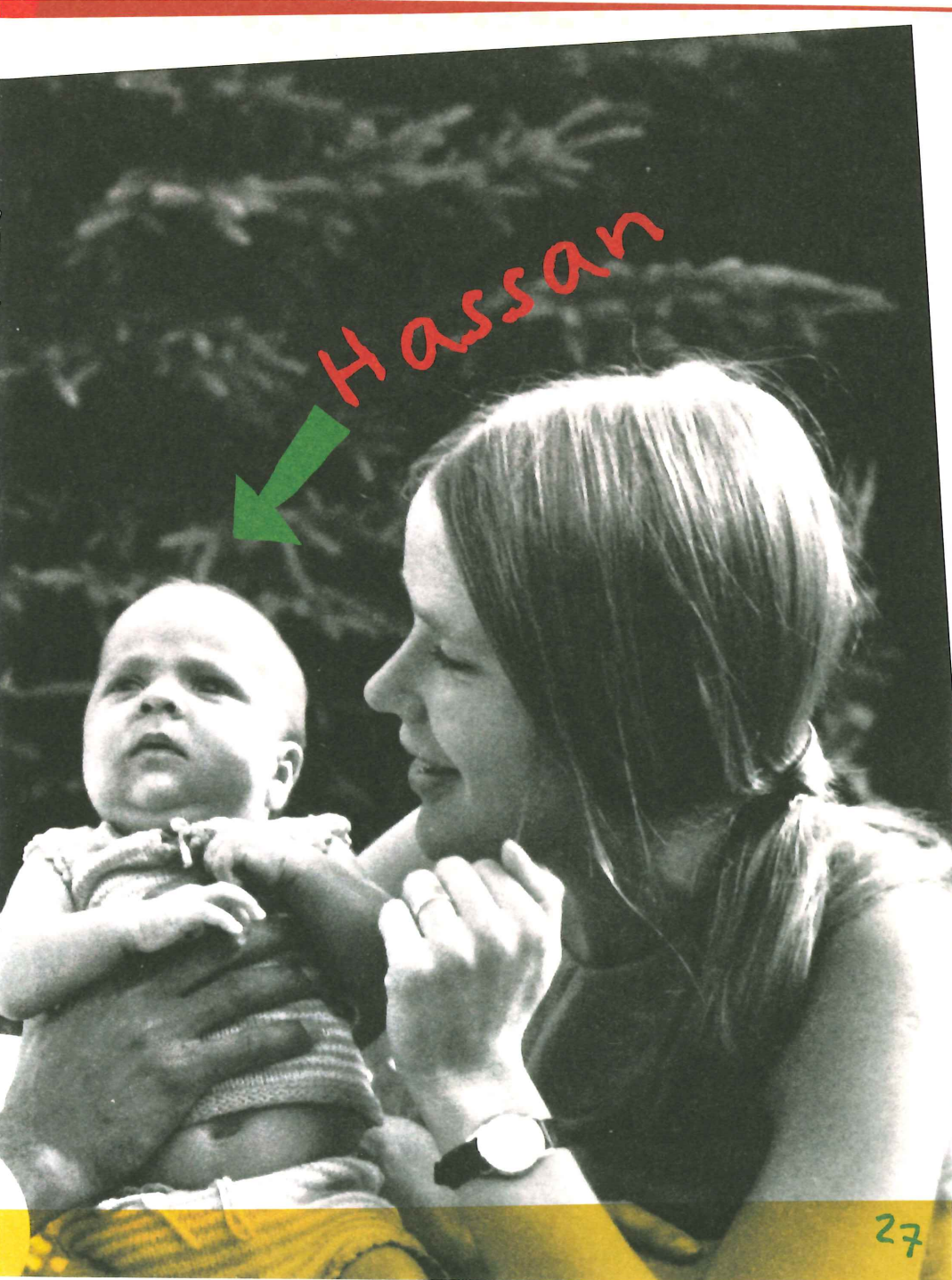
TEATERPUBLIKUM

Han mærker den ikke, angsten i mig, når jeg tænker ”jeg er sgu da humanist i den globale arena, så jeg må hellere købe en billet“. I har jo købt en billet, ikke?

DJÆVLEN HASSAN

Og dørene åbnes, og hænderne folder sig om mine, når jeg bydes velkommen, og jeg får kontor med Mayland på væggen og pink sofa og glasbord og fri kaffe fra cappuccinomaskinen, og jeg

Hassan

bydes til premiere til højre og venstre, og jeg føres frem til seminarer og konferencer og workshops, og jeg fortæller min succeshistorie.

HASSAN-DUKKEN

Og de er så sprøde, de pindemadder, og den er så liflig, den cava, og blød pop og jazz fra husbandet smyger sig ind.

DJÆVLEN HASSAN

Og overalt, rundt omkring mig er spillere i integrationsspillet i gang med deres kast og stød, og terningerne ruller, og kortene vendes, og den, der ikke spiller med, er reaktionær og kontra-produktiv, og vi træder ind på række og drejer om i flok og går frem i takt og hader folkepartister og fremskridtsmænd- og koner og elsker kulturradikalister og andre tilbageskridtsmænd- og koner, og vi deler verden op i de stuerene og dem, der skider i hjørnerne, de rummelige og de snæversynede, de store og de små, de gode og de onde, de hooligans og dem i fuldt kostume. Og det føles godt.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Men mens jeg lægger alle jetoner på hadet, tømmer jeg kontoen hos min May og giver også hende tørt på for det hele. Og da hun endelig siger, at hun ikke kan mere, at hun er for ensom, at hun er for ulykkelig, at jeg er fjern og lukket og opfarende, at vi må dele det hele og give Sonia noget andet, så står jeg der med mig selv i hånden, og jeg siger ikke et ord.

DJÆVLEN HASSAN

Og til den store finale i Landstingssalen sidder jeg med blokken og forsøger at lytte, og jeg kan ikke konkurrere med krusedullerne på papiret om min opmærksomhed, og det er ikke før Pastor Krarup får ordet og læner sig frem mod mikrofonen og stille præsenterer sig som fordømt blandt de frelste, som snæversynet blandt de rummelige, som lille blandt de store, som ond blandt de gode, at der bliver tomt på siderne i min blok, og jeg ser op, og jeg ser, at debatten ruller om kap med øjnene, der vendes helt ind i øjenhulen, når Pastor Krarup taler, og foran panelet sidder mennesker, der arbejder med det, vi kalder

"inklusion", men som betyder noget andet, og de klæder sig, sådan jeg klæder mig. Og jeg ser ned ad mig selv og ville pludselig ønske, at jeg havde købt mit tøj dér, hvor Pastor Krarup køber sit.

MISBRUGEREN HASSAN

Jeg vågner for sent næste morgen og har ondt i låget af vin og cigaretter, og jeg løber ned til morgenmaden, og jeg fylder mig med æg med pølser og bacon og yoghurt med mysli og lagefrugt, og jeg sluger to kopper kaffe, og da de andre rejser sig, følger jeg med dem ned i vores konferencelokale, og de indtager de gode positioner. Til den store finale er der også en Birthe eller Bente. Så nu er jeg Birthe eller Bente igen.

BIRTHE ELLER BENTE

Hassan Preisler behøver egentlig ikke nogen præsentation. Han er talsmand for minoritetsrettigheder og lighed og grundlægger af bevægelser og foreninger og teaterkompagnier og har som sådan gennem årene modtaget tilskud og legater og nåle og medaljer fra Herodes til Pilatus og H.K.H. Mary. Giv en stor hånd til Hassan Preisler.

KLOGE HASSAN

Tak for invitationen til at tale på dette seminar ...

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Jeg burde være i stand til at fortælle, hvordan jeg har påvirket tingene og gjort en forskel. Men det kan jeg ikke, for jeg er skyldig i at have ofret alt for at passe ind og for at få succes og for at opnå magt og tjene penge og blive beundret og blive elsket. Jeg er skyldig i at have deltaget i utallige konferencer og seminarer og workshops og møder med intet andet formål end at spise dyr konferencemad og drikke dyr konferencevin. Jeg er skyldig i at have benyttet mig af ufrugtbar dem-og-os retorik til at beskrive "os", der tror på inklusion og "dem", der ikke gør; eller "os", der er frelserne og "dem", der skal frelses. Jeg er skyldig i aldrig at have stillet mig op og sagt, at jeg ikke tror på vores konstruerede fiktion og at jeg ikke vil deltage i spillet længere og forlangt handling før vi taler mere.

MISBRUGEREN HASSAN

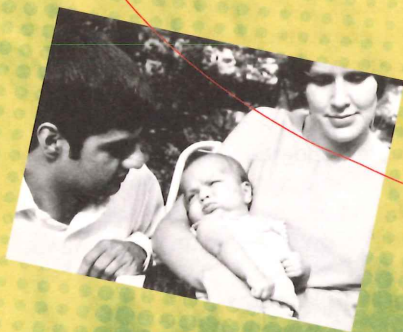
Nu er jeg så alle jer til seminaret: "Sæt dig ned, Hassan. Du har bare at træde ind på række og dreje om i flok og gå frem i takt, for vi er nemlig de stuerene, de rummelige, de store, de gode."

DJÆVLEN HASSAN

Nej, I holder jeres godbider frem, og jeg griber dem. Og jeg kan hoppe og danse og stå på bagben og logre, og jeg er gate-keeper og housenigger og onkel Tom og tante Jamima og lille sorte Sambo, og jeg siger „ja, massa“ og bukker og skraber og slikker og sutter og bender over. Men jeg vil ikke mere.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Og jeg forlader den store finale, og kort tid efter kommer flyttevognen for at køre mig til Berlin.

2. DEL

DEN NY HASSAN

Og jeg tager toget til Kastrup tidligt næste morgenen og går ad lange gange til den fjerneste terminal, og på gulvet er trykt med store tal og bogstaver „15 minutter“, „10 minutter“, „5 minutter“, „2 minutter“, „1 minut“, og jeg er den sidste pas-sager, ham, de alle sammen har ventet på, og jeg sætter mig og spænder bæltet og læser manualer om flystyrt, og da vi lander i Berlin, snupper jeg den sølvgrå Samsonite og ruller ind i toget, der holder på perronen. Og toget kører mig til døren, og jeg åbner for strømmen og vandet og varmen, og jeg lægger mig i 14 timer, og jeg vågner i en drivvåd T-shirt og aner ikke, hvad der er op og ned, eller hvad der er mig, og jeg sluger to panodiler og et glas rødvin, og jeg går ud på gaden og misser mod den hårde efterårssol og gyser ad den knivskarpe kulde, og jeg går ned ad gaden og stopper op foran Kafféladen og går ind og bestiller kaffe og croissant og slår skærmen op for at skrive min bog og ser på siden, og dér er det. Mit punktum. Jeg har sunget klagesange længe nok. Nu vil jeg smide det hele over bord og være mig. Og jeg skriver min bog uden ophold:

Når jeg rejser, klæder jeg mig i internationalt designeroutfit med stram silhuet, og jeg ville foretrække slasket joggingtøj, men jeg tør ikke, og når jeg går til konference, klæder jeg mig i krøllet, sort habitjakke og sorte sko, jeg ville foretrække Mr. Jardex, men jeg tør ikke, og når jeg tager på Louisiana, klæder jeg mig i beige bukser og beige skjorte, jeg ville foretrække kjortel og sandaler, men jeg tør ikke.

Og ud af forlaget kommer forlagsredaktøren. "Det er genialt, det dér", siger han. Og: "Kom med mere". Og jeg kommer med mere:

Og jeg er en kamæleon, og jeg kan være, hvem du vil have, jeg skal være, og hvis du vil have en partner, så tag min hånd, og hvis du vil slå mig ned i vrede, står jeg her, og hvis du vil have en bokser, træder jeg ind i ringen for dig, og hvis du vil have en doktor, så undersøger jeg dig, og hvis du vil have en chauffør, så stig ind, og hvis du vil køre mig en tur, ved du, at du kan; jeg er din mand.

Og forlagsdirektøren dukker op. "Du vinder en pris, hvis du kan blive ved", siger han: "Det er på én gang fanden-i-voldsk

selvfiktion, rablende udviklingsroman og kontroversiel samfunds-satire." Og jeg kan blive ved:

Og jeg er så omstillingsvillig og forandringsparat, jeg er fleksibel som en balletdanser og modtagelig som en baby, og når jeg er i Beirut, sidder jeg med spredte ben, ikke krydsede, og når jeg er i New York, siger jeg „yeah“, ikke „yes“, og når jeg er i Sevilla, går jeg aldrig med shorts om søndagen, og når jeg i Berlin går jeg ikke med brune sko efter kl. 17.

Og så kommer anmelderne. Den første er Jyllandpostens: "En rablende diagnosticering af det moderne menneskes livsvilkår ... Vi er alle perkere", skriver han. "Fem stjerner". Og jeg fortsætter:

Og i alle de landsbyer, jeg har besøgt, og i alle de storbyer, jeg har været, har jeg set det samme og gjort det samme.

Berlingskes anmelder. En dame, i øvrigt: "Dette er en bog, der har manglet i den nationale danske bogreol. Nu er den her omsider. Vær så god at læse den!" "Fem stjerner". Og jeg kommer med mere:

Og alle de gange, jeg er vendt hjem og har sat fødderne på dansk jord, har jeg bukket mig dybt og kysset jorden under mine fødder og tabt min kalot og samlet den rød-hvide klaphat op og trukket den godt ned om ørerne, før jeg smiler til spejlrunder uden toldere og kommer ud til flag, der flager.

Og så kommer Politikens anmelder. Han beklagede i øvrigt, at han ikke kunne leve op til den sproglige brillians: "Forestil dig, at du går hen mod en dør. Du tager i dørhåndtaget, trykker det ned, drejer og åbner døren – og i samme sekund bliver du blæst bagud af det overvældende tryk fra vandmasser, der med stor kraft fosser ud af en brandslange". "Fem hjerter". Og brandslangens sprøjter videre:

Og jeg tager toget fra Kasterport til Østrup. Og fire mænd og fire damer i ternede skjorter og lyserød teint sidder omkring os, og de min klaphat, og de siger „sikken en smuk datter, du har“ og „du får travlt med jagtgeværet, når hun vokser op“, og jeg siger tak, og vi kører ind i en tunnel, og der bliver stille i vognen, og vi kører ud igen, og Sonia siger „se, nu kom lyset“.

Og forlagsredaktøren siger, "se nu kom lyset!". Og så kommer også Ekstrabladets anmelder: "Lur mig, om dette ikke ender med at blive årets bedste danske roman", skriver han. "Fem stjerner". Og til receptionen græder jeg, da mor læser op fra en

ølkasse, og dagen efter græder jeg, da far ringer fra Portugal og siger, "du skriver som James Joyce". Og til prisuddelingen græder jeg, da juryen siger sådan her: "Det for alvor smukke og prisværdige er ikke stressens stilistiske brillans, men stressens generøsitet. Den travlhed, med hvilken Hassan gennemruller samtlige sine ambivalenser og lirer sine komplette historier af, med så meget fynd og klem og detaljerigdom som muligt, på sølle 200 sider: det er en turbo-rigdom af en anden verden".

"Fem stjerner." Og jeg bydes til forfattermøder i øst og vest med store forfatter, og de er Sonnergaard, Leine, Frost, Mondrup, Helleberg, Klougart, Colling, Jepsen, og de siger: "Jeg blev lykkeligt overrasket over Hassan Preislers bog. Når man prøver at tænke på sig selv som "rigtig" forfatter, er det irriterende, når sådan et menneske, der tilsyneladende kan alt, pludselig også vil være forfatter. Og endnu mere provokerende er det, når dette menneske så viser sig at være en sublim forfatter".

"Fem stjerner." Og jeg danser ud ind og ud af højrefløjsblogs og venstrefløjsblogs og TV2 og DR2 og aviser og magasiner. Jeg ville helst på forsiden af Euroman. Allerhelst. Jeg ender på side 8. Og det er ok for nu. Og jeg viser jer min frihed, min ubegrænsede frihed, og de er så sprøde, de pindemadder, og den er så liflig, den cava, og blød pop og jazz fra husbandet smyger sig ind. Og på forfattertrappen i kulturelitens fæstning på Rådhuspladsen møder jeg digterpræsten Møllehave, der giver mig hånd og ros og læser op fra min bog, og han siger, "du skriver blændende. Men, bare lige en enkelt ting: Husk, at det ikke hedder søster Rebecca og mig, men søster Rebecca og jeg". Arg! Nå, men fuck det ... For det hele går op i en højere enhed, da jeg, klædt i beige bukser og beige skjorte, møder op til den store finale på Louisiana til litteraturfestival og præsenteres af en kurator, som selvfølgelig hedder Birthe eller Bente.

BIRTHE ELLER BENTE

Giv en stor hånd til Den Ny Hassan. Så fik han dem endelig; pengene og magten og succesen, de beundrende kolleger og kvinderne, der dåner, og det skræddersyede jakkesæt, de håndsyede sko, og hans mor, der siger "hvor er du dygtig, søn", og hans far, der siger "hvor er du dygtig, søn".

DEN NY HASSAN

Og til middagen til den store finale sidder jeg mellem Brøgger i Marimekko og Rifbjerg i Beige. Og jeg gør mit yderste for at virke klog, og jeg afbryder Rifbjerg, der har skrevet 131 bøger, og jeg siger vittigt, at hans bog "Anna, jeg, Anna" på arabisk ville hedde "jeg, jeg, jeg", fordi "anna" betyder "jeg" på arabisk. Og han vender sig og siger, "det ved jeg godt" og drejer sig bort igen. Ups! Jeg rykker stolen tilbage, og vender blikket nedad et øjeblik for at få orden på det hele igen, og under min stol står til min store overraskelse en mappe, bred som bare fanden og sort som natten, og jeg tænker, "hvorfor står der en bombe mellem mine ben", men jeg når ikke at tænke mere, jeg når ikke at høre braget, og jeg når ikke at se glimtet, da bomben springer, og alt er væk, det hele, Louisiana og Rifbjerg, Brøgger og de grå pager og skaldede isser og ravkæderne og bulguren og den franske vin og pengene og magten og succesen.

DJÆVLEN HASSAN

For i det samme kommer han krybende ud af sin fucking Ghetto, som en tyv i natten. Den unge digter med arret i panden og den autentiske stemme og navnet, han har stjålet fra mig. Og nu kommer Birthe eller Bente igen.

BIRTHE ELLER BENTE

Giv en stor hånd til Den Rigtige Hassan.

DJÆVLEN HASSAN

Og nu er jeg ham. Jeg nægter at sige hans navn.

DEN RIGTIGE HASSAN

Hassan. Hassan Preisler, du er en rigtig repræsentant, en mønstrebryder, en ambassadør, en aktør, en rigtig præmieperker. Ha, du skal bygge bro og skabe fred og binde sammen! Pfft, du formulerer dig godt, og du kan ironisere og moderere.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Han tilter mig komplet, og "jeg er gennemskuet og afsløret som forfatter, som menneske, som hvad som helst", og "jeg er ikke den jord værd, jeg betræder", og "jeg kunne lige så godt lægge

mig ned og dø!”, og natten gør mig vanvittig, og jeg leder og søger efter forklaringer og undskyldninger, og jeg finder dem kortvarigt, men de undslipper mit greb, selvom det er krampagtigt.

DJÆVLEN HASSAN

Og så vender det, og hadet stiger op af ilden og brænder inden i, og jeg foragter ham for hans ORD eller DIGTE og for hans offerrolle, og han spiller den så uendelig godt, og I elsker ham for den, for hans autencitet, og I tænker, ”her er en dreng, der kommer direkte fra junglen, og han kender svaret på det hele, for hans indsigt er fra urtiden”.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Og jeg findes ikke længere. Jeg er ikke til, jeg har ingen relevans, ingen what-so-ever, og alle, der har læst mig og løftet mig og båret mig, må vende mig ryggen, og jeg vil stå tilbage alene, uden venner eller fjender, kun med jeres foragt og min selvforagt: Jeg skammer mig over, at jeg ikke kan skrive digte, spille teater, få en filmrolle. Jeg skammer mig over, at jeg ikke kan dyrke sex i lang tid. Holde min May i hånden, når jeg går tur. Lege længe med Sonia. Danse, når jeg er ædru, klæde mig pænt, bore et hul i væggen, grine højt mod himlen. Jeg skammer mig over min lasede frakke, min hullede jakke, mine tynde ben, mit underbid, mine rynker, min vom, mit hulbryst, mine grå hår, mine vigende håmgrænse, min lille pik, min forhud. Jeg skammer mig over mit studentergennemsnit, min dagpengesituation, mine iPhone, min MacBook Air, mit hjem, min guldring, jeg skammer mig på scenen, på skærmen, på tryk, på spanden, på røven.

KLOGE HASSAN

Og jeg falder til ro igen, og jeg tænker, ”sådan er gamet”, og ”det går stærkt; ind på scenen og ud igen”.

DJÆVLEN HASSAN

Men overalt, rundt omkring mig, er spillere i integrationsspillet igen i gang med deres kast og stød, og terningerne ruller, og kortene vendes, og den, der ikke spiller med, er reaktionær og

kontraproduktiv, og I træder ind på række og drejer om i flok og går frem i takt, og I vifter med halvmånen, og I digter – nu på arabisk – og klæder jer i gevandter og hopper og danser, og bastskørter og falafler flyver om ørerne på jer, og en tyk lugt af æteriske olier og brændte krydderier og lyde af klokker og bjælder og marimbaer og citarer er ved at slå jer i gulvet.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Hvad er det, I vil have. Jeg har lagt våbnene. Jeg har stået og grædt foran jer. Og så trækker I jeres trumf: En ghettodigter. En Mowgli, der er vokset op blandt vilde ulve; en Mowgli i kan civilisere og lære at spise med kniv og gaffel. Jeres afrikanske fadderbarn. Og så sidder I dér med jeres abonnementskort til Politiken Plus og jeres andgangskort til Louisiana og jeres medlemskort til Gyldendals Bogklub og køber aflad og klæder jer i "Jeg-er-også-XXXXXX"-t-shirts og græder salte tårer for ham og hans ghettosmerte, for han får jer til at føle, at I er humanister i den globale arena. Han er jeres junk, han er jeres fix og godhedsendorfinerne vælter rundt i kroppen på jer. Åh, hvor I elsker det.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Er det hele pillet fra mig, er der intet tilbage? Vil det hele svinde ind til ingenting? Skal jeg kravle tilbage til det hul, jeg kommer fra? Er det sådan, det er?

MISBRUGEREN HASSAN

Men for fanden! Jeg er relevant, jeg har indsigt, jeg har erfaringer, jeg er klog, og jeg kæmper med arme og ben. Jeg ønsker nye vinde over landet, over mit liv, over mig, over mit lig. Nu er han der igen, den unævnelige.

DEN RIGTIGE HASSAN

Hassan, Hassan Preisler. Hold op med det klynkeri. Du har selv siddet på denne side af bordet, gang på gang, dengang du fortalte dine offerhistorier. Så der er vel en eller anden universel retfærdighed i, at du sidder på den anden side nu.

MISBRUGEREN HASSAN

Jeg siger jer, tro ham ikke. Denne ny martyr er ikke et monster omvendt til menneske.

DJÆVLEN HASSAN

Det er bare en ung fyr, der ikke har gjort andet end at sige, "jeg er et offer!" Og når I så oven i købet kan kende ofre og syndere på deres navn og hud og adresse, så er det jo mageligt ad helvedes til. Og han har de gode kort: Han har navnet, og han har huden, og han har adressen. Og I holder jeres godbider frem, og han griber dem, og han kan danse og synge og stå på bagben og logre, og han er gatekeeper og housenigger og onkel Tom og tante Jamima og lille sorte Sambo, og han siger „ja, massa“ og bukker og skraber og slikker og sutter og bender over. Og han får kontor med Mayland på væggen og pink sofa og glasbord og fri kaffe fra cappuccinomaskinen, og han bydes til premiere til højre og venstre, og han føres frem til seminarer og konferencer, og han fortæller sin succeshistorie, og de er så sprøde, de pindemadder, og den er så liflig, den cava, og blød pop og jazz fra husbandet smyer sig ind. Her kommer Birthe eller Bente kraftedeme igen.

BIRTHE ELLER BENTE

Og rollen går til ... Den Rigtige Hassan! Han behøver egentlig ikke nogen præsentation. Han er buschauffør, køkkenhjælper, rengøringsmand, taxachauffør og indbrudstyv og nu også forfatter. Giv en stor hånd til Den Rigtige Hassan.

MISBRUGEREN HASSAN

Fuck, ham. Fuck, jer! Jeg hader jer. Jeg hader Bikubenfonden og deres "dem-og-os-projekter, jeg hader Kunstrådet og deres selvsmagende meningskanon, jeg hader Politikens retfærdighedsfabrik, jeg hader Gyldendals godhedmaskine, Statsradio-symfoniens samlebandsholdninger, Nationalromantiskscenen åndelige nulvækst, jeg hader Jes Stein Pedersens pædagogpolimik. Jeg hader jer for jeres svig og svigt.

DJÆVLEN HASSAN

Jeg hader Pilou Asbæk og hans Grand Prix, jeg hader Søren Kragh Jacobsen og hans Mona Mona Mona, jeg hader Adam Price og hans ... smør, jeg hader Emmet Feigenberg og hans ... I aner alligevel ikke, hvem Emmet Feigenberg er. Jeg hader Sonnergaard, Frost, Mondrup, Helleberg, Klougart, Colling, Jepsen og alle de andre bestsellerforfattere. Jeg hader jer, for jeres dekadente ligegyldighed. Jeg hader jer for jeres succes. Jeg hader jer for jeres ret til ikke at forlange handling, før I taler mere.

KLOGE HASSAN

Jeg hader Danmark, jeg hader Pakistan, jeg hader Bern, Berlin og Bagsværd. Jeg hader Beirut. Jeg hader Cambridge. Jeg hader Charlottenlund Fødeklíník.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Jeg hader mor. Og jeg tænker med ét, at jeg er så forskellig fra far, som pæren kan falde fra stammen, og det er uheldigt, for far kan godt lide far, og jeg minder frygtelig meget om mor, og det er uheldigt, for mor bryder sig ikke om mor. Far og hans klippefasthed og mor og hendes frem og tilbage.

DJÆVLEN HASSAN

Og jeg hader far. For fucks sake! Hele min barndom har han sin egen sten med på ferie, og den er stor og gråsort, og hvor vi end er, bærer han den ud i vandet, og han planter den i havet ud for Kefalonia og Samsø og Øland og Ko Samui, og han sidder på den i hat og bar røv og ryger smøger og siger ikke et ord, og når far ikke bruger stenen, går jeg ud og sætter mig og ser i samme retning som far, men jeg kan ikke se en skid, ikke noget som helst andet end en bølge og en båd og en fugl og et søpindsvin på havbunden.

MISBRUGEREN HASSAN

Jeg hader mine venner, og jeg hader mine veninder, jeg hader instruktøren, jeg hader scenografen, lydmanden, lysmesteren, teaterdirektøren. Jeg hader ham for hans gangnam-style. Jeg hader publikum. Jeg hader denne her forestilling. Jeg hader jer.

DJÆVLEN HASSAN

Hver dag begynder med to spørgsmål: "Hvad skal jeg være bange for i dag?", og "hvem kan jeg bebrejde det?" Og jeg slår øjnene op, og min May siger, "hvordan har du sovet, skat?". Og lige dér har jeg svaret: Jeg hader klangen i hendes stemme, hendes søde godhed, hendes overskudsvarme, hendes fucking omsorgsfuldhed, hendes kys og kærtegn. Og jeg hader lille Sonia. Babyen føles fremmed, den lugter forkert, og jeg ser, at den er blond, og jeg vil lege finger-i-munden-legen med den, og jeg tænker „ná, nej!“.

MISBRUGEREN HASSAN

Og næste morgen ringer de fra TV2 og DR2 og aviser og magasiner med spørgsmål til den ny bølge i litteraturen. Og jeg spørger "hvilken bølge? Forfattere med fyrreårskrise? Skribenter med selvværdsproblemer?". Og de svarer "nej, indvandrere med indvandrer-issues; indvandrerbølgen!"

DJÆVLEN HASSAN

For fucks sake, hvad vil I have? Skal jeg smide tøjet? Skull-fucke mig selv med mig selv? Blive fundamentalist? Medlem hos Folkepartisterne?

KLOGE HASSAN

Og i ugerne, der følger, tænker jeg, så det knager. Jeg vrider og vender mit perspektiv, så det brager, og jeg river mig fri af mit udgangspunkt og sætter mig ned og skriver en ansøgning til spiontjenesten, FE, der søger indhenter. Og jeg cykler ind gennem porten og trykker på den lille, hvide knap og banker på det tunge træ. Og chefen for tjenesten lukker op, han stikker hovedet ud gennem vinduet, han er klædt i grøn skjorte og grønne bukser og har guld på skuldrene og sildesalat på brystet, og jeg langer ham kuverten, og han takker med honnør.

DJÆVLEN HASSAN

Jeg vender cyklen og hopper og danser ud gennem porten igen og tænker, at nu skal I få, alle sammen, for jeg vil dampe jeres konvolutter og læse jeres hemmeligheder, og jeg vil montere mikro-kameraer og mikrofoner over det hele.

MISBRUGEREN HASSAN

Og jeg vil gøre noter og optegnelser, og jeg vil følge jer til fods og i biler med tonede ruder og bruge kikkert og telelinse på sikker afstand. Jeg vil stikke og angive jer, og når I er hentet ind og sidder i stolen, bundet på hænder og fødder, badet i lys og iskoldt vand, blødende og forslåede, så vil døren gå op, og så vil jeg stå foran jer, nystrøget og nybarberet.

KLOGE HASSAN

Og jeg vil se på jer, og I har pisset plamager i bukserne og skidt, så det løber ned ad benene, og jeres afføring samler sig i en stinkende pyt. Og jeg vil trække et kridhvidt lommeterklæde frem og holde det for næse og mund, og jeg vil sende jer et blik blandet med foragt og medlidenhed.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Og jeg vil stryge jer over håret, og jeg vil gribe blidt om jeres hage og løfte jeres ansigt mod mit, og I vil indse, at nu er alt håb ude, for jeg har set nationen, og den har ikke noget tøj på.

DJÆVLEN HASSAN

Og I vil fortryde hver og en af jeres handlinger: de brudte løfter, de tomme ord, løgnene, den dobbelte moral, den uforpligtende etik, svig og svigt, det reaktionære og kontraproduktive. Ind på række! Drej om i flok! Gå frem i takt! Og jeg vil vende om på hælen og gå mod døren, og jeg vil gøre holdt i åbningen og se tilbage, og jeg vil træde uden for og lukke døren til bag mig og slå låsen for.

KLOGE HASSAN

Og inde bag døren hører jeg jer råbe: "Hassan. Hassan Preisler. Du er snæversynet, lille og ond. Du er reaktionær og kontraproduktiv, du er grønjakke og skinhead og hooligan. Nej, endnu værre: Du er folkepartist og fremskridtsmand og -kone."

MISBRUGEREN HASSAN

Og dér møder jeg Formand Pia. I foyeren i statsradiosymfonien bryder hun fri af sit sikkerhedsfølge og går mig i møde, og jeg rejser mig fra lædersofaen og smiler, og hun breder armene ud og holder mig ind til sig.

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Og jeg står i armene på velduftende Formand Pia og spørger mig selv, om flest vil hade eller elske mig, hvis jeg lægger armene om hende.

MISBRUGEREN HASSAN

Og jeg lægger armene om hende.

DJÆVLEN HASSAN

Og næste morgen er jeg i TV, før I får sko på, og Pressemand Espersen er i Go' Morgen studiet i Tivoli og har forsvaret annoncen, der peger på fremtidens terrorist blandt nye danskere, og da han er færdig, snubler han over en stol i kaffestuen og falder gennem et afklædt sømandsband over mod mig, der er ved at brygge en Cappuccino fra kaffemaskinen. Og jeg griber ham og retter ham op, og han rækker hånden frem og siger, "Tak skal du have", og "jeg hedder Søren".

MISBRUGEREN HASSAN

"Selv tak, jeg hedder Hassan," siger jeg.

DJÆVLEN HASSAN

Og samme aften sidder jeg i en sal foran Blonde Messerschmidt, og salen holder i hånd i foragt for folkepartister og fremskridtsmænd- og koner, og Blonde Messerschmidt holder ingen i hånden, og han sætter sig i den brandvarme stol som fordømt blandt frelste og flankeres af moral. Og jeg rejser mig og går forbi rækker af politipolstrede mænd i mørkeblåt, der træder til side, og jeg tager Blonde Messerschmidt i hånden.

KLOGE HASSAN

Og hjemme igen dumper Pastor Krarups bøger ind ad døren med dedikation: "Kære Hassan, tak for din bog. Her er et par af mine. Jeg håber, du vil nyde dem".

MISBRUGEREN HASSAN

Og jeg nyder dem. Og nu står jeg her foran jer, og jeg ved pludselig hvorfor!

DJÆVLEN HASSAN

Hævn?

KLOGE HASSAN

Ja, og magt?

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Ja. Had?

MISBRUGEREN HASSAN

Ja, og forfængelighed?

HASSAN-DUKKEN

Ja, i høj grad forfængelighed. Forestillingen om Hassan, spillet af Hassan, skrevet af Hassan på baggrund af bogen om Hassan, skrevet af Hassan. Kan det blive mere intenst?

DEN LILLE HASSAN MED DE SKÆVE BEN

Da jeg mødte op til møde med teatret, var jeg så glad og så superior, og jeg gjorde det på engelsk i talestrøm, for direktøren er engelsk, og vi fik hvidvin og hvid fisk og var placeret eleveret på scenen på restauranten med de ny designermøbler. Jeg hørte tegnet, jeg hørte det knirke og knase under mig, men jeg ignorerede det og talte videre: "this book made a huge impact because ..." Og "slam!" - stolen brasede sammen under mig, benene gik simpelthen ud til hver sin side, som Bambi på isen, og jeg landede i skallen med et brag, men ikke nok med det: Skallen vippede bagover, og mine ben vippede opad, og jeg slog hovedet i gulvet bag mig.

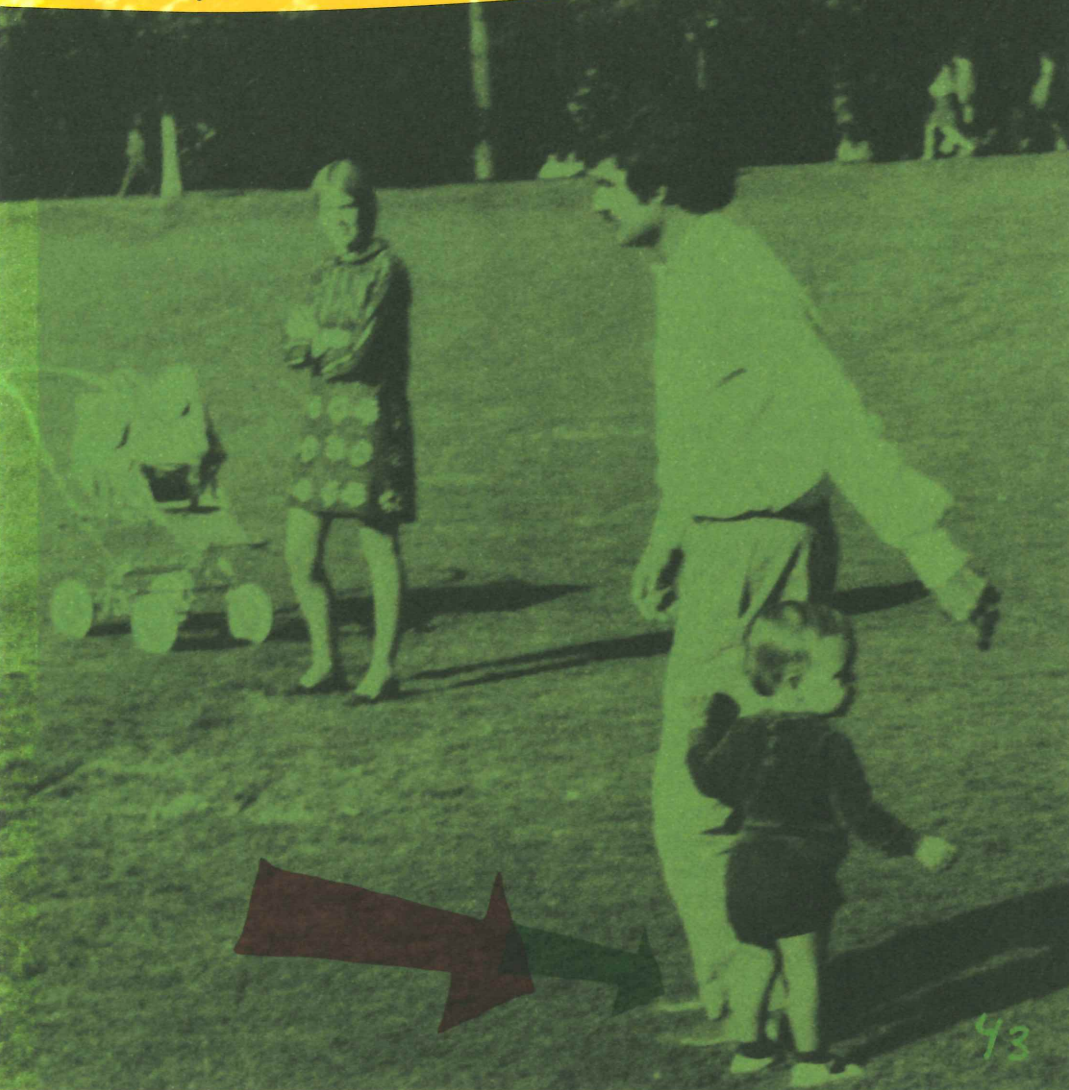
KLOGE HASSAN

Og hér ligger jeg så og tænker: Hvad så nu? Hér ligger jeg. Dér sidder i. Og I elsker jo bare at vifte med halvmånen og digte på urdu eller arabisk og klæde jer i gevandter og hoppe og danse. Ikke sandt? I er syge med bastskørter og falafler, der flyver om ørerne på jer, og den tykke lugt af æteriske olier og brændte krydderier og lydene af klokker og bjælder og marimbaer og citarer, der slår jer i gulvet. Er det ikke rigtigt? I danser salsa og flamenco og rumba og indisk dans og indianerdans og segner

af lykke. Har jeg ret? For I er jo de stuerene, de rummelige,
de store, de gode, I er humanisterne i den globale arena.

MISBRUGEREN HASSAN

Og mig? Jeg fortæller jer mine etniske smertehistorier og
krænger jer op og aktiverer jeres skyld, jeres udtømmelige
skyld.

4. DEL

HASSAN-KORET

Du må tage dig sammen, Hassan. Du må spille din rolle her i livet. Du kan ikke bare læne dig tilbage og overlade ansvaret til de andre. Der er forventninger, du skal leve op til.

HASSAN

Men jeg har ikke mange ord tilbage, og når de kommer ud, de få ord, jeg har, så stiller de sig op og poserer krukken og tager sig selv alt for alvorligt, og når jeg gør dem opmærksom på det, så bliver de sure på mig og afviser mig. Så jeg gør, som jeg plejer og smider mine argumenter sammen og bygger en mur af idiotiske materialer, og ordene kan stille sig frem på fronten i positurer i deres fineste outfit, der selvfølgelig kan tåle kulde og regn, og der står de så og råber og skriger.

HASSAN-KORET

Der er en koldfront på vej!

HASSAN

De tager min tid, og de tager de andres tid, de tager jeres tid, og jeg ønsker, at de ikke ville tage så meget plads. Og jeg putter Sonia, mens min May sover ude, og jeg sidder hos hende, til hun falder i søvn, og jeg er mast flad under dårlig samvittighed og skyld, og jeg holder hendes lille hånd i min, og jeg siger „jeg elsker dig, Sonia“, og hun siger ”jeg elsker dig, far“, og jeg siger „min Sonia“, og hun siger „min far“, og hendes øjne glider stille i, og jeg smelter højlydt, og jeg hulker mig ud af hendes værelse til det fjerneste hjørne af hjemmet og aner ikke mine levende råd. Og til min store overraskelse ser jeg en gråsort sten lige ved siden af mig, og jeg løfter den, og jeg kan, selv om den er stor. Og jeg bærer stenen ud i vandet, og den falder på plads på bunden og lader en perfekt sum sten stikke op, og den former sig under mig, og jeg sætter mig på den i hat og bar røv og ryger smøger og siger ikke et ord. Men jeg ser ikke frem for mig, for øjnene drejer ind i hulen per automatik, og der ser jeg tusinde mænd og kvinder på fotos fra gamle dage på bjergtoppe og i baghaver, og de smiler til mig, og de ser alvorligt på mig.

Og jeg ser frem for mig, og dér ser jeg jer: Mænd og kvinder fra by og land. Og I smiler til mig, og jeg ved, at smilet har kostet jer dyrt, det er tydeligt, og jeg elsker jer for det smil. Og I ser alvorligt på mig, og i jeres alvorlige blik er nøglen til låsen og koden til boksen og løsningen til knuden og svaret på det hele: Vi er alle sammen self-made Hassan, og vores navn er legion, for vi er mange. Vi er sammensat, og vi er opdelt i halvdele og tredjedele og kvarte. Vi er nationen, og den har ikke noget tøj på, og vi skider i hjørnerne. Og det er godt. For det er vores frihed, vores ubegrænsede frihed.

BIRTHE ELLER BENTE

Kære Hassan. Vi vil gerne sige, at det var meget dejligt, at du ville komme her i dag. Se, nu kom lyset.

HASSAN

Det er mig, der takker. Tak, fordi jeg måtte komme.

SLUT

BRUN MANDS BYRDE
Af **HASSAN PREISLER**

Dramatiseringen er baseret på romanen *Brun mands byrde* af Hassan Preisler. Den er udgivet i 2013 af Lindhardt og Ringhof Forlag A/S.

Dramatisering
HASSAN PREISLER

Iscenesættelse
TUE BIERING

Scenografi og kostumer
SIGGI ÓLI PÁLMASSON

Teknisk ansvarlig
KIM GLUD

Medvirkende
HASSAN PREISLER

PRODUKTIONSTEAM

Producent

Ebba Bertelsen

Dramaturg

Trine Holm Thomsen

Produktionsleder

Kent Stensgaard

Forestillingsleder

Pia Jensen

Markedsføring

Simon Fernando

Sminke / Mask

Jenni Koch

Rekvisitør

Ditte Marie Winther

Smed / Snedker

Michael Christensen

Bent Ejvind

Tekniker

Rasmus Kreiner

Instruktørassistent

Signe Nørfeldt Friborg

Scenografiassistent

Ea Marie Qvortrop

Laura Rasmussen

Video/animation

Rasmus Kreiner

Urpremiere
Aarhus Teater
Studio
08.09.2014

Forestillingens varighed:
Ca. 1 time og 40 minutter

Forestillingen spiller også i København 11.10 - 08.11.2014
Se mere på www.sort-hvid.dk

Programredaktion
Trine Holm Thomsen
Simon Fernando

Program layout
Jørn Moesgaard as

Tryk
EJ Graphic A/S

Hassan Preisler ønsker at takke Per Morten Abrahamsen for original idé og foto til bogomslaget til *Brun mands byrde* samt Sune de Souza Schmidt-Madsen fra Lindhardt og Ringhof for begyndelsen på en ny rejse. Sidst men ikke mindst Sonia Aziza Preisler for det hele.

Forestillingen produceres i samarbejde med **Sort/Hvid**

Der er udarbejdet undervisningsmateriale til forestillingen af Egil Bargfeldt, Sort/Hvid. Materialet kan downloades på www.aarhusteater.dk

GLÆD JER OGSÅ TIL

ANDEL Af Caroline Cecilie Malling
Urpremiere 12. november

GLASBOBLER Af Julie Petrine Glargaard
Urpremiere 16. april

JEG FORSVINDER Af Arne Lygre
Danmarkspremiere 30. januar

... og meget mere. Se hele repertoiret på www.aarhusteater.dk

AARHUS TEATERS

FONDE, SPONSORER OG SAMARBEJDSPARTNERE

FONDE

Købmand Herman Sallings Fond

FORESTILLINGSPONSOR

Vilhelm Kiers Fond

MEDIEPARTNER

Jyllands-Posten

LEVERANDØRSPONSORER

Kvadrat

EVENTPARTNERE

Søren Jensen,
Rådgivende Ingeniørfirma
Stibo A/S
Martin Professional ApS

Læs mere på AARHUSTEATER.DK

under Særligt for sponsorer

SAMARBEJDSPARTNERE

C.F. Møller A/S
Advokatfirmaet Energi & Miljø
AFA JCDecaux as
Bravida Danmark A/S
Danmon Systems Group A/S
Dansk Administrationscenter A/S
Danske Bank
Delacour
Ej Graphic a/s
El:Con
Enemærke og Petersen a/s
Epinion
Handelsbanken
Harboe Skilte A/S
Heyday aps
Holst, Advokater
Hustømmerne A/S
JKS A/S
Jyske Bank
Jørn Moesgård as
EY
Lindpro A/S
Malerfirma Dalsgaard og Co.
Mangaard Travel Group
Nordea
Nykredit
PWC
Schouw & Co.
Spar Nord Bank
Stark
Aarhus Havn

KULTURMINISTERIET STØTTER
AARHUS TEATER

